

HET EERSTE TEKEN DE RADOVLIEG

Wirin vond het toch wel een interessant verhaal dat Rita vertelde. Hij liep naar de muur toe met het eerste teken erop en keek er heel aandachtig naar. Er was een open hand getekend op de muur en naast het teken van de hand stond, met een deuk in de muur, een rode lichtgevende vlieg getekend. ‘Aha,’ zei Wirin hardop zodat Rita het kon horen. ‘Wat? Vertel op!’ riep Rita enthousiast. ‘Ik weet wat het eerste teken is en wat ik ervoor moet doen,’ zei Wirin trots. Wirin keek toen nadenkend voor zich uit.

‘Wat moet je dan doen voor het eerste teken?’ vroeg Rita.

‘Nou, ik moet een rode lichtgevende vlieg vangen. Maar ik weet niet precies waar ik die moet vinden,’ zei Wirin met lichte teleurstelling in zijn stem. Rita dacht ook mee. Een paar tellen was het doodstil.

‘Ah. Ik weet hoe ik de vlieg kan vinden,’ zei Wirin.

‘Waar?’ vroeg Rita.

‘Eerst ga ik kij.....’ Wirin bleef haken in zijn antwoord, want hij hoorde voetstappen op de gang boven hun.

‘Ssssst,’ zei Wirin tegen Rita die maar bleef praten. Rita stopte met praten en keek vragend naar Wirin. Ze waren nu alle twee muisstil.

‘De pauze is afgelopen,’ hoorde Wirin een begeleider roepen tegen een paar cliënten. En toen ging iedere cliënt en iedere begeleider weer aan het werk. Rita en Wirin zeiden niets totdat het rustig was op de gang van de brandtrap in de kelder. Wirin klom langs de ladder weer omhoog maar deed eerst een klein kiertje van het luik open, om te zien of de kust wel helemaal veilig was om er tenslotte helemaal uit te kunnen komen. Van bovenaan de ladder probeerde Wirin nog iets na te fluisteren aan Rita: ‘Ik kijk wel op

internet of ik iets kan vinden.’

‘Wat is internet?’ vroeg Rita verbaasd. Maar Wirin luisterde al niet meer omdat hij bang was om betrapt te worden, ook al was er niemand meer in de buurt van de brandtrap. En dus klom Wirin gauw weer verder omhoog het luik uit en liep toen naar zijn eigen werkgroep toe.

Wirin zat weer op een stoel in de Reprogroep en hoopte dat niemand hem had gezien toen hij uit het luik klom. Wirin wilde nadenken over het eerste teken en wat hij daarvoor moest doen. Maar al gauw kon hij dat niet meer doen want hij moest weer aan het werk. Twee en een half uur later was het half drie en had iedereen een korte pauze tot drie uur en zo kon Wirin weer naar Rita toe gaan. Maar dat wilde hij niet, want hij wilde liever pauze houden met de andere cliënten van het AC Westenburg. Toen het klokslag drie uur was moest Wirin nog een uurtje aan het werk. Het laatste uur vloog voorbij, vond Wirin. En toen was het vier uur en moest iedereen naar huis. Wirin werd gehaald en gebracht via een werkbus van het bedrijf Connexxion. De buschauffeur liet Wirin uitstappen bij de voordeur van zijn huis en hielp hem daarbij. Wirin woonde op de Metapodstraat 52, bij het Haagse Bos in Den Haag. Toen Wirin de voordeur van z’n portiek open deed en naar binnen wilde lopen, zag hij zijn grote zus Wanita aan komen lopen. Wanita was nu vierentwintig jaar oud en ze had lang steil zwart haar tot over haar schouders heen, en ze had zwartbruine ogen en droeg op die dag een zwarte spijkerbroek met een gele trui erbovenop. Wirin wachtte op Wanita en hield nog steeds de portiekdeur open zodat zij ook naar binnen kon komen. Wanita werkte als juffrouw op een basisschool. Het gezin woonde op de begane grond omdat Wirin moeilijk trappen kon lopen.

‘En hoe was je eerste werkdag?’ vroeg Wanita aan Wirin.

‘Oh, het was voor de eerste werkdag wel leuk en druk,’ antwoordde Wirin vermoeid en toen liepen Wanita en Wirin weer verder naar hun woning. Mevrouw Anita Ganga Jewlal deed de voordeur van binnenuit open. Na het avondeten rond zes uur ‘s

avonds ging Wirin naar zijn kamer toe. Wirin schoof eerst zijn zwarte bureaustoel, die kon draaien, van zijn bureau vandaan en ging erop zitten en schoof tenslotte weer terug aan zijn bureau. Wirin deed zijn zwarte laptop aan en klikte met de linkermuis-knop dubbel op het icoontje van het internet. Wirin zocht op het internet naar een vlieg. Niet naar een gewone vlieg, maar naar een rode vlieg. Hij was benieuwd of hij het wel kon vinden. Een paar minuten later pufte hij het uit van het zoeken. ‘Pffff, ik kan niet echt vinden wat ik zoek op het internet,’ zei Wirin tegen zichzelf. Hij probeerde het nog een keer. En na een paar minuten van goed zoeken, verscheen er een plaatje van een vlieg. En niet zomaar een vlieg! Het was een rode vlieg en onder de rode vlieg stonden letters. Wirin las de letters hardop: ‘De Radovlieg. De Radovlieg is een zeer unieke vlieg, want hij kan honderd jaar worden, en geen enkele andere vlieg is zo onvoorspelbaar als deze. De Radovlieg is knalrood van kleur en zijn vleugels zijn twee centimeter lang en die bevinden zich op z’n kop. Een Radovlieg kan net zo snel vliegen als een Lucilia, ook een soort vlieg. De lengte van een Radovlieg is drie centimeter, en ze eten graag bosbessen en kleine stukjes blad. ‘s Nachts verblijft de Radovlieg vaak in donkere bossen. Een Radovlieg houdt van het donker want dan geeft het lichaam van een Radovlieg licht. Als het overdag licht is, dan slaapt een Radovlieg ergens in het donkere bos. De Radovlieg is giftig, maar alleen voor mensen die deze Radovlieg ‘s nachts zien. Hij is giftig omdat de Radovlieg dodelijk gif kan prikken. Wirin keek behoorlijk ernstig voor zich uit. Hij had nog nooit van deze Radovlieg gehoord. Hij las de opmerking onderaan: ‘Opmerking: men heeft vaak onderzoek willen doen naar de Radovlieg, maar nooit iets kunnen vinden vanwege het feit dat ze al eeuwen niet meer gezien zijn. (Maar ze kunnen nog wel bestaan).’

Wirin moest een rode lichtgevende vlieg hebben om Rita te kunnen redden. Hij wilde naar het bos gaan, maar dacht eerst na of het wel nuttig was om te gaan want hij wist niet zeker of er nog wel een Radovlieg bestond.

‘Nee,’ zei Wirin tegen zichzelf; ‘Ik moet toch proberen om er eentje te vangen.’ Wirin dacht toen na over hoe hij een Radovlieg kon vinden en hoe hij er eentje moest vangen. Want het beest was nogal giftig voor mensen en leefde in het donker. En toen kreeg Wirin opeens een idee. Achter zijn huis lag een groot bos, het Haagse Bos genaamd, en daar zijn vast wel wat vliegen te vinden in de nacht. Wirin zocht naar een elektrische vliegenmepper in zijn boekenkast die aan de linkerkant van het bureau stond. De boekenkast had drie planken en Wirin zag dat de elektrische vliegenmepper op de middelste plank lag. Hij keek ernaar en zag dat het een groengekleurde elektrische vliegenmepper was en hij pakte hem op om te zien of hij het nog wel goed deed. Er zat een knopje onderaan de elektrische vliegenmepper en Wirin drukte hem aan. Het lampje brandde rood en Wirin hield zijn vinger tegen de vliegenmepper aan en riep: ‘Auw!’ Het deed pijn bij zijn vinger. Wirin stopte zijn pijnlijke vinger gauw in zijn mond om het af te koelen. Hij wist zeker dat de elektrische vliegenmepper het nog goed deed. En realiseerde zich dat de Radovlieg ook een schok zou krijgen. Wirin legde alvast een paar lege broodzakjes klaar op zijn bureau om mee te kunnen nemen voor als hij een Radovlieg had gevangen. Wirin moest nog wachten tot het nacht werd.

‘Het is nu kwart over zes en ik hoef nog maar vijf uur en vijfenveertig minuten te wachten tot ik naar het bos kan gaan,’ rekende Wirin uit. Om half negen ‘s avonds ging Anita, de moeder van Wirin, een half uurtje bidden want dat deed ze elke avond. Anita liep naar de Mandirkamer toe om te bidden. Mandir betekent ‘het heilige huisje voor God’ in het Hindoeïsme. De Hindoestanen hebben net als andere geloven een grote gebedsruimte buiten het huis. Anita herhaalde een mantra: ‘Ohm Mahadevaya Namaha’ Een mantra is een gebedszin die steeds wordt herhaald. Terwijl zijn moeder aan het bidden was, liep Wirin vlug naar de voordeur toe en deed hem open en stapte in de hal van zijn portiek. Wirin liep toen naar de achterdeur van zijn achtertuin toe en pakte een

steentje van de grond en legde dit tussen de deur en het hek. Het steentje bleef klemmen tussen de deur en het hek. Wirin pakte vervolgens nog een steentje op om de deur van het portiek open te laten staan. Wirin deed de deur van het portiek open en legde het steentje tussen de deur en liep toen vlug naar binnen want de wind blies in zijn gezicht. Toen hij binnen was, zocht hij al zijn spullen bij elkaar die hij nodig had om een Radovlieg te kunnen vangen. Ondertussen was moeder klaar met haar gebed. De nacht viel en Wirin pakte eerst de broodzakjes van zijn bureau vandaan en ging precies om kwart over twaalf naar buiten door zijn kamer- raam, en stapte in de achtertuin van het huis. Wirin droeg nu een zwarte jas en daar onder een dikke zwarte trui. Ook had hij twee zwarte spijkerbroeken over elkaar heen aangetrokken, zodat hij zeker wist dat de Radovliegjes hem niet konden prikken. Wirin stond nu in zijn achtertuin en klom op een ladder die tegen het tuinhek aanstond en klom vervolgens over het tuinhek heen naar de andere kant ervan. Hij liep toen een klein stukje door naar de portiekhal met zijn elektrische vliegenmepper in zijn hand en zag ondertussen de donkere blauwe hemel met hier en daar een paar sterren. Toen Wirin in de hal van zijn portiek stond zag hij dat er een scooter geparkeerd stond. En op de scooter lag een zwarte helm. Gelukkig, dacht Wirin. Nu kon hij de helm gebruiken voor zijn eigen veiligheid zodat hij niet kon worden gestoken door een Radovlieg.

Wirin wist dat hij het eigenlijk niet kon maken. Dat het eigenlijk stelen was wat hij deed maar hij dacht diep na en besloot dat het eigenlijk maar lenen was zonder dat er iemand van af wist. Hij liep naar buiten met de helm in de hand. Mensen op straat keken hem vreemd aan. Ze dachten waarschijnlijk dat hij dronken was omdat hij zo moeilijk liep. Maar Wirin trok zich daarvan niks aan. Wirin kwam een kwartiertje later aan bij het Haagse Bos en zette eerst zijn helm op zijn hoofd zodat hij niet geprikt kon worden door een Radovlieg en liep toen dieper het bos in. Hij keek goed rond naar een lichtgevende Radovlieg maar zag geen enkele Rado-

vlieg vliegen. Na een tijdje zoeken zag Wirin iets roods en lichtge- vends voorbij flitsen en besepte dat het een Radovlieg moest zijn geweest. Wirin ging de vlieg achterna. De Radovlieg zag Wirin niet aankomen, maar net toen Wirin zijn slag wilde slaan vloog hij weg. Even later had Wirin de Radovlieg weer in zijn vizier en probeerde nogmaals om hem te vangen. Maar ook dit keer ont- glipte de Radovlieg.

Maar toen rustte de Radovlieg op een halve omgezaagde boom- stam uit en Wirin sloeg weer toe met zijn elektrische vliegenmepper, maar ook dit keer mislukte het hem want de Radovlieg vloog weer weg naar een struik met rode bosbessen. De Radovlieg at de rode bosbessen aan de struik rustig op. Wirin zag een gouden kans om hem te vangen. Patsss! Wirin had er eentje gevangen met zijn elektrische vliegenmepper. De Radovlieg lag bewusteloos op de grond en plotseling kwamen er meer Radovliegjes op af. Om- dat de andere Radovliegjes Wirin lastig vielen kon hij de neerge- slagen Radovlieg niet oppakken van de grond. Wirin probeerde de andere Radovliegjes van zich af te slaan maar dat lukte hem niet. De andere Radovliegjes wilden met hun gif Wirin dood prikken maar gelukkig had Wirin een helm op. Wirin bleef maar zwaaien met zijn elektrische vliegenmepper totdat hij een paar Radovlie- gen had neergeslagen. En dit keer vielen er wel een stuk of vijf Radovliegen naar beneden. Wirin pakte een broodzakje uit zijn broekzak en dook met een diepe zucht op zijn hurken op de grond en slaagde erin om een Radovliegje in het broodzakje te stoppen. Wirin maakte het gauw dicht met een knoop voordat de Radovlieg kans zag om te ontsnappen en hij deed het broodzakje vervolgens in zijn broekzak. Wirin zwaaide weer in de lucht om de Radovlie- gen af te weren en sloeg weer een paar Radovliegjes naar beneden, maar hij had ze niet meer nodig want hij had er genoeg aan één. Wirin stond toen van zijn hurken op en probeerde te vluchten uit het Haagse Bos. Na een tijdje rennen door het Haagse Bos kwam Wirin uit bij het begin van het Haagse Bos en rende toen de straat over. Wirin keek achter zich en zag dat de Radovliegjes niet meer